

РЕШЕНИЕ

№ 5657

гр. София, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 14.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5775** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл.9б от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) и чл.4 ал.1 от ЗМДТ, във вр. с чл.226 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н С., [улица], вх.А, ет.4, представлявано от управителя В. К. П. срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСЦ20-ГД26-836(9)/28.01.2021г., издаден от орган по приходите В. Д. Ф., на длъжност инспектор в отдел „Общински приходи – С. - Т.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община (СО), мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в качеството му на решаващ орган по смисъла на ДОПК.

В жалбата се твърди, че обжалваният акт е нищожен, алтернативно незаконосъобразен, поради съществено нарушение на административно-производствените правила при издаването му, неспазване на изискването за форма и нарушение на материалния закон. Конкретно се сочи, че актът е издаден преди изтичане на 14-дневния срок за предоставяне на доказателства по чл.37, ал.3 ДОПК; не е мотивиран, административният орган не е извършил обективна преценка и анализ на доказателствата преди издаването му в нарушение на чл. 37, ал.1 ДОПК; не е обсъдил възражението за изтекла давност, неправилно е приложил чл. 169

ДОПК, данъчната оценка, въз основа на която са изчислени задълженията не е съобщена на дружеството и не е изготвена незаконосъобразно; нарушено е правото на защита на дружеството. Моли съда да обяви АУЗД № ДСЦ20-ТД26-836(9)/28.01.2021г. за незаконосъобразен, в условията на евентуалност да го отмени изцяло като незаконосъобразен. Претендира разноски, съгласно представен списък по чл.80 ГПК.

Ответникът, директорът на дирекция „Общински приходи“ Столична община, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, ангажира доказателства, излага доводи за законосъобразност на оспорения АУЗД. Моли съда да отхвърли обжалването. Претендира разноски.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства, от фактическа страна намира следното:

С декларация по чл.17 ал.1 от ЗМДТ вх. № 0109-262/05.05.2005г. и декларация по чл. 14 от ЗМДТ вх. № 0127-5964/ 24.09.2010г. [фирма] декларира 14 нежилищни недвижими имота – офиси с партиден № M0109262_050505_10 с адрес: [населено място], район Т. – С., [улица], ет.4 с отчетна стойност 127 250,00 лв., придобити с нотариален акт за продажба на недвижим имот № 126, том I, рег. № 927, дело 113 от 29.03.2005г.

За имота са издавани: АУЗД № 10МДТ-26000141(1) от 15.06.2015г., с който са установени публични задължения за периода 2010-2013г. С решение № МДТ-РД-22-05-58/ 02.09.2015г. АУЗД № 10МДТ-26000141(1) от 15.06.2015г. е отменен и преписката е върната за ново разглеждане от друг административен орган.

С АУЗД № 378 от 27.10.2015г. са установени публични общински вземания за такса битови отпадъци (ТБО) за 2010г. Актът не е обжалван и е влязъл в сила.

С искане от 29.05.2017г. (л.104) [фирма] е иска, на основание чл.107, ал.3 ДОПК, да се издаде акт за установяване на задълженията му за местни данъци и такси за офисните помещения, като е прави възражения за погасяване по давност на задълженията за 2020 и 2011г.

С АУЗД № 790-2017-1/27.06.2017г. (л.101) са установени задължения за ДНИ и ТБО за 2012 и 2013г. Според известието за доставяне, актът е връчен на 07.05.2019г. Възражение срещу него е подадено на 16.05.2019г. (л.99). Съгласно удостоверение от 04.10.2019г. (л.96) актът е мълчаливо потвърден по реда на чл.156, ал.4, вр. с чл. 144, ал.1 ДОПК.

Според становище на органа по приходите, представено с административната преписка, задълженията на дружеството за 2011г. не са установени с акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК и са погасени по давност.

С искане от 30.04.2019г. (л.100) [фирма] информира отдел “Общински приходи С.-Т.”, дирекция “Общински приходи” - Столична община, че за недвижимите имоти с партида M0109262_050505-10 задълженията за ДНИ за 2011, 2012 и 2013г. и за ТБО за 2010г., 2011г. 2012г. и 2013г. са погасени по давност и моли да ги отпишат.

С АУЗД № 1466-2020-1/19.08.2020г. на дружеството са установени публични общински вземания ДНИ и ТБО за периода 01.01.2015г. -31.12.2019г. за недвижимите имоти 14 бр. офиси, с адрес: [улица], ет.4.

С Решение АФД20-РД28-263/06.10.2020г. на директора на дирекция “Общински приходи” в СО актът е отменен изцяло и преписката е върната на административния орган за ново производство по чл.107, ал.3 ДОПК.

С нареждане рег. № ДСЦ20-ТД26-836 от 29.12.2020г. от административен орган по

приходите от състава на СО (л.79-83) е образувано административно производство по чл.107, ал.3 ДОПК за установяване на публичните общински вземания на [фирма]. От задълженото лице е изискано да представи всички доказателства, с които разполага в 14-дневен срок от получаване на разпореждането.

С писмо рег. № ДСЦ20-ТД26-836 от 29.12.2020г. (л. 76-77) управителят на дружеството е уведомен за образуваното административно производство и за датата, на която ще бъде издаден акта – 28.01.2021г. Приложен е препис от нареждането, което е връчено на дружеството на 18.01.2021г.

С писмо изх. № ДСЦ20-ТД26-(6) - 6 от 15.01.2021г. началник отдел “Ревизии и събиране на вземанията”, дирекция “Общински приходи” СО предоставя информация, че за [фирма] не е образувано и не е провеждано ревизионно производство, на основание чл.112 ДОПК.

С писмо от 28.01.2021г. (л. 67 и сл.) дружеството представя на органа по приходите копия на 5 бр. платежни нареждания от 16.01.2021г., всяко за сумата от 673,60 лв., за ДНИ съответно за 2015г., 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г., както и копие на платежно нареждане и банково извлечение от 31.08.2020г. за ТБО за период 2015-2029г. в размер на 6362,50 лв.

С нареждане рег. № ДСЦ20-ТД26-836 от 28.01.2021г. (л.66) представените писмени доказателства са приети и приобщени към административната преписка.

С обжалвания в настоящето производство АУЗД № ДСЦ20-ТД26-836 (9) от 28.01.2021г., издаден от орган по приходите от състава на СО, са установени задължения на [фирма] за 14 броя офиси и едностранно развит коридор, находящи се на административен адрес: [населено място], [улица], ет.4, за ДНИ за 2015г., 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г. в размер на 3368,00 лв. и лихви в размер на 1111,66 лв., от който платени са 516,79 лв. ДНИ за 2015г. и лихви 155,42 лв. за 2015г., и ТБО за 2015г., 2016г. 2017г., 2018 и 2019г. в размер общо на 6362,50лв. и лихви в размер на 2229,70 лв.

В мотивите на акта е прието, че на основание чл.169, ал.3а от ДОПК, с внесените с платежно нареждане от 16.01.2020г. суми за ДНИ са погасени задължения за периода 2012г. и 2013г., а само с част от сумата са погасени задължения за ДНИ за 2015г., а с платежното нареждане от 31.08.2020г. са погасени задължения за ТБО извън периода на акта (за 2012г. и 2013г., установени с АУЗД от 27.06.2017г.).

АУЗД № ДСЦ20-ТД26-836 (9) от 28.01.2021г. е връчен на дружеството на 15.02.2021г., което на 01.03.2021г. е подало възражение срещу него (л.30). С писмо от 05.03.2021г. (л.29) възражението, заедно с административната преписка, е изпратена на директора на дирекция “Общински приходи” в СО, който не се е произнесъл в законоустановения срок.

От удостоверение изх. № СФД21-РД78-4 от 11.05.2021г. (л.28) се установява, че актът е мълчаливо потвърден по реда на чл.156, ал.4, вр. с чл.144, ал.1 ДОПК. Жалбата до съда е подадена на 31.05.2021г. чрез решаващия орган.

В хода на съдебното обжалване са събрани писмени доказателства от ответника в т.ч. административната преписка по издаване на оспорвания акт и предходните АУЗД, издавани на дружеството, представени са и доказателства във връзка с предоставяне то на услугите по чл.62 и чл.66, ал.1 ЗМДТ за процесния район.

Приети са заключенията по допуснатите съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертиза. Вещото лице по допуснатата СТЕ, след оглед на място и след като установява състоянието и вида на сградата, изчислява данъчната оценка на

процесните 14 броя офиси и едностранно развит коридор с обща площ 299,06 кв. м., Въз основа на изчислената данъчна оценка, от експертите е изчислен размерът на ДНИ и лихвите.

Жалбоподателят оспорва констатациите на вещото лице по назначената СТЕ, като твърди, че не е извършен оглед на място и че е следвало двете вещи лица да отговарят заедно на поставените задачи.

Открито е производство по чл.193 ГПК по оспорване истинността на АУЗД от 27.06.2017г.

При така изяснената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното: Жалбата, по която е образувано настоящото производство, е подадена в срока по чл.156, ал.5 от ДОПК от легитимирано лице, адресат на обжалвания акт, и е процесуално допустима.

Обжалваният акт е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл.9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси се извършва по реда на чл.4, ал.1-5 от ЗМДТ от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Съгласно чл.4, ал.3 от ЗМДТ в производствата по ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители, а съгласно ал.4 служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – инспектор в отдел “Общински приходи - С.-Т.” в дирекция “ Общински приходи” към направление” Финанси и здравеопазване” при Столична община, съобразно нормата на чл.4, ал.1 и ал.3 от ЗМДТ и правомощията предоставени му със заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община и заповед № РД-15-5260/29.05.2015г. на кмета на Столична община и длъжностната характеристика за длъжността инспектор в отдел “Общински приходи” към дирекция „Общински приходи“ на СО.

При издаване на обжалвания акт административният орган не е допуснал съществени нарушения на процесуалните разпоредби на закона. От приетата административна преписка действително се установява, че нареждането от 29.12.2020г. за образуване на административното производство, в което са дадени указания на задълженото лице да представи доказателства в 14-дневен срок, е връчено на дружеството на 18.01.2021г. Писмото с приложените доказателства е постъпило при органа на 28.02.2021г. и с нареждане от същата дата са приети и приобщени към административната преписка. Също на 28.01.2022 е издаден и обжалваният АУЗД. Това нарушение на административно-производствените правила обаче не е съществено, доколкото представените доказателства са обсъдени от административния орган в мотивите на акта и са взети предвид при определяне размера на дължимите публични общински вземания, поради което те не са се отразили на съдържанието на акта и дори и да не бяха допуснати, това не би довело до постановяване на различен административен акт.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя за нарушение на правото му на защита, тъй като материалите в административната преписка не са му предявени. В нареждането за образуване на административното производство е посочено, че материалите ще бъдат предявени на 22.01.2021г от 11:00 часа. Нареждането е получено от дружеството на 18.01.2021г., но няма данни негов представител да се е явил за предявяване на материалите. Въпреки това, дори да се приеме, че срокът е бил твърде къс, то това нарушение не нарушава правото на защита на задълженото лице,

доколкото то е могло да направи възраженията си и да представи доказателства преди издаването на акта, разполага с такава възможност и след това при обжалването му по административен и съдебен ред.

АУЗД е издаден в предвидената от закона писмена форма. Относно доводите в жалбата, че в акта липсват мотиви следва да се отбележи, че в обжалвания акт подробно са описани фактическите и правни основания за издаването му, съобразно изискването на чл.59, ал.2 т.4 от АПК. Подробно е посочено как са изчислени и формирани установените с него задължения за ДНИ и ТБО. Обсъдени са и представените в хода на административното производство доказателства за плащане от 16.01.2020г. и от 30.08.2020г. Относно твърдението в жалбата, че от оспорвания АУАН не става ясно задължения за кой период, извън периода на акта са погасени с плащането, извършено на 20.08.2020г., то следва да се посочи, че това се установява от административната преписка.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че в обжалвания акт не е обсъдено направеното от него възражение по чл171, ал.1 ДОПК – за изтекла давност. Това възражение се отнася за задължения за периоди извън тези на АУЗД № ДСЦ20-ГД26-836(9)/28.01.2021г. и има отношение към дължимите суми, а не към установения размер на задълженията, въпреки това тези възражения са обсъдени в частта, в която са обсъдени погасените чрез плащане задължения.

По принцип липсата на фактически и правни основания е нарушение на изискването за форма на всеки административен акт, защото в чл. 59, ал. 2 АПК във вр. с § 2 ДОПК са посочени изрично елементите на писмената форма на акта и в т. 4 са визирани фактическите и правни основания.

Съдът допуска в практиката си саниране на нарушението неизлагане на фактически и правни основания при условие, че такива основания са изложени в друг документ, част от административната преписка по издаване на акта. Съобразно Тълкувателно решение № 16 от 31.03. 1975 година на ОСГК на ВС, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт - в съпътстващата документация по неговото издаване

В случая от мотивите, изложени в акта, съдът може да установи налице ли са основанията за издаване на акт по чл. 107, ал. 3 ДОПК, който е данъчният обект и данъчният период. Данъчната ставка е описана в самия АУЗД за всяка от процесните години.

От друга страна, когато с един акт се установяват публични задължения за данък и за такса съдът следва да отчита факта, че макар липсата на фактически и правни основания да е порок на акта, който е основание за неговата отмяна, не винаги отмяната на акта поради липсата на мотиви изчерпва правомощията на съда. Установяването на незаконосъобразността на акта, обусловена от допуснатото нарушение на изискването за форма, е само първото правомощие на съда. Съгласно чл.4, ал.1 ЗМДТ, във вр. с чл.144, ал.1, във вр. с чл.160, ал.1 ДОПК, съдът решава делото по същество. Това означава, че когато установи допуснатото от органа нарушение, което не води до нищожност на акта, а само до неговата унищожаемост, съдът, след като констатира нарушението, следва сам да определи дължимостта и размера на задълженията. Задълженията за данък върху недвижимите имоти и за такса за битови отпадъци не зависят от дискреционната преценка на органа, а елементите на тези задължения са установени в закона, в актове на общинския съвет и на кмета, които са публични. Единствено данъчната оценка на имота се определя от общинската

администрация, но и тя е въз основа на нормативно установени правила в чл.20 ЗМДТ.

Този характер на задълженията за данък върху недвижимите имоти и за таксата за битови отпадъци е и причината с акта по чл.107, ал.3 ДОПК органът по приходите да не определя задълженията, а да ги установява. За това, когато установи допуснато от органа нарушение на формата, на административнопроизводствените правила или на материалния закон съдът следва да реши спора по същество, т. е. да определи задължено лице ли е жалбоподателят и ако да, то какъв е размерът на задължението. Само когато, съдът установи, че адресатът на акта не е задължено за установените задължения лице той отменя акта и с това се изчерпват неговите правомощия. Когато естеството на акта не позволява решаването на делото по същество, съдът го отменя и връща преписката на компетентния орган по приходите със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, както е предвидено ч чл.160, ал.3 ДОПК.

Относно съответствието на оспорения АУЗД с материалния закон съдът намира следното:

С обжалвания АУЗД, на основание чл.4 ал.1 от ЗМДТ, са установени задължения за ДНИ и ТБО за периода от 2015 – 2019г. вкл.

Относно задълженията за ДНИ:

В чл.10, ал.1 от ЗМДТ е предвидено, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Според чл.19 ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година. В 28, ал.1 ЗМДТ е предвидено, че данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим.

Съгласно чл. 21 от ЗМДТ и чл. 17 от Наредбата на СОС за определяне размера на местните данъци за, 2015г., 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г. за нежилищни имоти на предприятия, находящи се в района на Столична община данък недвижими имоти се определя в размер на 1,875 промила върху по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка, съгласно Приложение № 2 на ЗМДТ. В обжалвания АУЗД органът по приходите приема отчетната стойност на имотите по декларацията по чл.17 ЗМДТ в размер на 127250,00 лв. и изчислява размера на данъчната оценка, съгласно чл.4 и сл. от Приложение № 2 от ЗМДТ за периода 01.01.2015 – 31.12.2019г. в размер на 359253,20 лв. Тъй като данъчната оценка е по-висока от отчетната стойност, определя основа за облагане с ДНИ по чл.21, ал.1 ЗМДТ в размер на 359253,20 лв. и установява ДНИ за всяка от петте години в размер на 673,60 лв. или общо за периода 2015-2019г. ДНИ в размер на 3368,00 лв. и лихва в

размер на 1111,66 лв., като за довносяне определя ДНИ в размер на 2851,21 лв. и лихва в размер на 956,24 лв., тъй като приема, че за 2015 има внесена главница в размер на 516,79 лв. и внесена лихва в размер на 155,42 лв.

Жалбоподателят оспорва изчисленият в акта размер на данъчната оценка на имотите и съответно размера на ДНИ, поради което е допусната СТЕ. Вещото лице – оценител е направило оглед на място и като е приложило критериите на ЗМДТ, е изчислило данъчната оценка на имота на 358 533,84 лв., а ДНИ за всяка от годините на 672,25 лв. на година. Съдът кредитира приетото заключение като компетентно и безпристрастно изготвено. Вещото лице, след като е предупредено за наказателната отговорност по чл.231 НК за даване на невярно заключение, заявява в съдебно заседание, че е направило оглед на място на процесните имоти. Представя и снимки от извършени оглед. Приложило е необходимите коефициенти и формулата, съгласно Приложение 2 от ЗМДТ, като при изслушването си пред съда обяснява подробно защо и какви коефициенти е приложило. Неоснователни са доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че заключението не следва да се кредитира, тъй като вещото лице не е посетило обектите и не е работило с вещото лице счетоводител. Въз основа на изчислената от вещото лице по СТЕ данъчна оценка, вещото лице счетоводител изчислява размера на ДНИ за всяка от годините в размер на 672,25 лв. или общо възлиза на 3361,25 лв.

Поради изложеното, обжалваният АУЗД следва да бъде отменен в частта над посочената сума за ДНИ. Относно лихвите, от ССЕ се установява, че размерът на лихвите, изчислен от вещото лице в ССЕ е по-голям от този, установен в обжалвания АУЗД, поради което в частта за лихвите обжалването следва да бъде отхвърлено изцяло.

Относно задълженията за ТБО:

Съгласно разпоредбата на чл.62 ЗМДТ за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места се заплаща такса, размерът на която се определя по реда на чл.66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Таксата се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план-сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за посочените в същата разпоредба, дейности. За разлика от данъците, дължимостта на таксите, каквато е ТБО, не се поражда само и единствено от наличието на установена в закон правна връзка между недвижим имот и съответния правен субект – чл. 11

ЗМДТ. В закона е предвидено и фактическо престирание и ползване на услугата. С оглед различното съдържание на трите вида услуги по чл. 62 ЗМДТ и на различните цели, които общината преследва чрез предоставянето на тези услуги, в закона са предвидени изисквания, които определят кога услугите са предоставени и кога се счита, че са ползвани. Условиата, при които не се събира такса за някоя от услугите са посочени в чл.71 ЗМДТ и те са следните: за сметосъбиране и сметоизвозване - когато услугата не се предоставя от общината; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване - когато услугата не се предоставя от общината; за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива. Тъй като е възможно лицето по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ да не ползва за съответния отчетен период имота и с оглед на това да не генерира битови отпадъци, законодателят в чл. 8, ал. 5 ЗМДТ е приел, че общинският съвет с наредбата по чл. 9 ЗМДТ, определя реда, по който лицата, които не ползват услугата през съответната година, установяват този факт.

Според чл. 64 ЗМДТ, таксата по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината.

В случая, от доказателствата по делото се установява, че нежилищните имоти на дружеството попадат в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци. От дружеството не е подавана декларация по чл. 23, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на месните данъци и такси и цени на услугите, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/, приета с решение № 894 на СОС, по протокол № 93/23.11.2006 г. за вида и броя на съдовете за битови отпадъци, които ще се използват през годината. За дружеството не е издавана заповед на кмета на Столична община за допускане на пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване, на основание чл. 24, ал. 1 от НОАМТЦУПСО.

Съгласно чл. 66, ал. 1, т. 4 ЗМДТ, в услугата поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване се включва почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване. Наличието на територии за обществено ползване изисква поддържането и на определен стандарт на чистота на тези територии. Законодателят е приел, че общото ползване предполага и обща отговорност за събиране, транспортиране и третиране на генерираните битови отпадъци по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗУО. За да е налице задължение за заплащане на такса за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, е необходимо общината не само да е

определила вида и териториалния обхват на предоставяне на услугата, но и фактически да я предоставя. Тогава, когато услугата не се предоставя, такса не се дължи – чл. 71, т. 2 ЗМДТ. Тъй като не е обвързана от фактическото ползване на имота от задълженото по чл. 11 ЗМДТ лице, за тази услуга не е налице възможност предварително да се декларира неползване.

Услугата обезвреждане на битови отпадъци и поддържане на депа или на други съоръжения за обезвреждане е необходима, както по отношение на битовите отпадъци, получени от сметосъбирането и сметоизвозването, така и за битовите отпадъци, получени от поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване, така и за осигуряване на общото задължение на общината по обезвреждане на битовите отпадъци. Именно с оглед на това в Закона за управление на отпадъците са определени задълженията на общините по третиране на отпадъците, както и правните форми, чрез които това може да стане. Законодателят е приел, че такса за тази услуга не се събира, когато общината няма депа или други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци. Тъй като тази услуга също не е обвързана изцяло с фактическото ползване на имота от задълженото по чл. 11 ЗМДТ лице, досежно нея не е налице възможност предварително да се декларира неползването ѝ.

В случая жалбоподателят не оспорва, че услугите са предоставяни от СО. От представените от ответника заповеди, на основание чл. 63, ал.2 от ЗМДТ, чл.44, ал.1, т.1 и т.8 и чл.2 от ЗМСМА; констативни протоколи за периода 2015-2019г., обобщени констативни протоколи за четирите тримесечия 2015г., 2016г., 2017г., 2018г., 2019г.; актове и фактури за четирите тримесечия на всяка от календарните години в периода 2015г. -2019г, договори, допълнителни споразумения към тях и пр., се установява реалното предоставяне от общината на трите услуги за 2015г – 2019г. по отношение на дружеството.

Относно размера на установените с обжалвания акт публични общински вземания на дружеството за ТБО, се установява, че в АУЗД то е извършено, за всяка от услугите по чл. 62 ЗМДТ, при спазване изискванията на чл. 67, а2 и чл.3 от ЗМДТ.

Изчислението е извършено пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, съгласно изискванията на чл. 26, ал.1 от Наредбата на СОС за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. Приетото заключение на ССЕ установява, че размерът установен с АУЗД съвпада с този, изчислен от вещото лице и възлиза на 1272.50 лв. за всяка от годините или за периода от 01.01.2015г. до 31.12.2019г. общо в размер на 6 362.50 лв.

Законосъобразно с акта е изчислена и сумата за довносяне. Между

страните не съществува спор, че от страна на [фирма] са извършени плащания за ДНИ с 5 бр. платежни нареждания от 16.01.2021г., всяко за сумата от 673,60 лв. съответно за 2015г., 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г., както и за ТБО за период 2015-2029г. в размер на 6362,50 лв. с платежно нареждане от 31.08.2020г. Спорът е относно вземанията, които са погасени с тези плащания и били ли са те погасени по давност. Съгласно чл. 169, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват в следната последователност: главница, лихви, разноски. В чл. 169, ал.3а ДОПК е предвидено, че до заявяването им за принудително събиране задълженията за съответния вид, установявани от общините, се погасяват по реда на възникването им, а когато се отнасят за една и съща година, лицето има право да заяви кое от тях погасява.

Въпросът за погасяване на задълженията за процесния период 2015-2019г. следователно е свързан с възраженията на жалбоподателя за погасяване по давност на задълженията за 2012г. и 2013г.

Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) не погасява правото на кредитора, а поражда правото на длъжника да възрази срещу дължимостта на вземането, което е насочено към кредитора. Правоотношението произтича от материалноправното отношение между кредитора и длъжника. Възражението е право на длъжника да откаже изпълнение на кредитора си поради изтекла погасителна давност. Погасителната давност има за функция привеждането в съответствие на правното и фактическо основание - бездействието на кредитора, с фактическото положение, в резултат на което, след изпълнение на предвидени в закона предпоставки, му се отказва възможността да го търси по принудителен ред. Предвидените от законодателя срокове създават дисциплина в сложилите се материални правоотношения, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника. Възражението за давност може да бъде упражнено във всеки момент от данъчното производство.

В чл.171, ал.1 ДОПК е предвидено, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Както е посочено и в самия АУЗД, в чл.28 ал.1 от ЗМДТ е предвидено, че данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е

дължим, а в чл.20 ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община е предвидено, че такса за битови отпадъци се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи.

От събраните писмени доказателства се установява, че за данъчни периоди 2012г. и 2013г. е издаден АУЗД № 790-2017-1/27.06.2017г. (л.101), с който са установени задължения за ДНИ и ТБО за 2012 и 2013г. Жалбоподателят оспорва този акт и като официален документ тежестта за доказване на истиността му е на оспорващия, което е указано на страните. В тази връзка е изискано и е представено в оригинал известието за доставяне, от която се установява, че той е връчен на 07.05.2019г. Единствено факта, че актът не е връчен в продължение на почти две години, не може да обоснове извод, че е антидатиран и че преди издаването му задълженията, които са установени с него, са погасени по давност. Твърденията на жалбоподателя пред съда, че актът от 27.06.2017г. не му е връчван противоречи на събраните писмени доказателства. Освен известието за доставяне, с административната преписка е представено и възражение от "РЕД П. К. [фирма] срещу АУЗД № 790-2017-1/27.06.2017г., подадено на 16.05.2019г. (л.99) и удостоверение от 04.10.2019г. (л.96), че актът е мълчаливо потвърден по реда на чл.156, ал.4, вр. с чл. 144, ал.1 ДОПК. Съгласно чл. 172, ал.2 и 3 ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане и от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Следователно към датата на плащането задълженията за 2012г. и 2013г. не са погасени по давност и законосъобразно, на основание чл. 169, ал.1 и ал.3а ДОПК, с плащанията, извършени на 16.01.2020г. и 31.08.2020г., са погасени

Според становище на органа по приходите, представено с административната преписка, задълженията на дружеството за 2011г. не са установени с акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК и са погасени по давност. Този факт също не е спорен. С извършените плащания не са погасявани задължения за този период.

По изложените съображения, АУЗД № ДСЦ20-ТД26-836(9)/28.01.2021г. следва да бъде отменен в частта, в която са установени задължения за ДНИ за всяка от годините 2015г., 2016г. 2017г, 2018г. и 2019г. в размер над 672,25 лв. или общо за периода 01.01.2015 – 31.12.2019г. за сумата над 3361,25 лв. В останалата част, с която с АУЗД № ДСЦ20-ТД26-836(9)/28.01.2021г., са установени задължения за периода 01.01.2015 – 31.12.2019г за ДНИ в размер на 3361,25 лв. и лихва в размер на 1111,66 и ТБО в размер на 6362,50 лв. и лихва в размер 2229,70 лв. е законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде

отхвърлена.

И двете страни претендират присъждане на разноски. И двете страни в производството пред съда са представлявани и с оглед направените от страните разноски, на основание чл.161, ал.1 ДОПК, на жалбоподателя следва да бъдат заплатени разноски в размер на 2 лв., съразмерно с уважената част на жалбата и направените разноски (общо в размер на 3586 лв.). На ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 921 лв., съобразно отхвърлената част от жалбата и размера на юрисконсултското възнаграждение, изчислен на основание чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на осн. чл. 160, ал.1 ДОПК, вр. с чл.9б ЗМДТ, Административен съд София-град, Л. състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК [ЕИК], Акт за установяване на задължение декларация № ДСЦ20-ТД26-836(9)/28.01.2021г., издаден от орган по приходите В. Д. Ф., на длъжност инспектор в отдел „Общински приходи – С. - Т.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в частта, в която за периода 01.01.2015 – 31.12.2019г. са установени задължения за данък върху недвижимите имоти за сумата над 3361,25 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК [ЕИК], срещу Акт за установяване на задължение декларация № ДСЦ20-ТД26-836(9)/28.01.2021г., издаден от орган по приходите В. Д. Ф., на длъжност инспектор в отдел „Общински приходи – С. - Т.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в останалата част, в която са установени задължения на [фирма], ЕИК [ЕИК], за периода 01.01.2015 – 31.12.2019г. за данък върху недвижимите имоти за сумата 3361,25 лв. и лихви в размер на 1111,66 лв., за такса битови отпадъци в размер на 6362,50 лв. и лихви в размер 2229,70 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК [ЕИК], да заплати на Столична община разноски в размер на 921 (деветстотин и двадесет и един) лв.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма], ЕИК [ЕИК], разноски в размер на 2 (два) лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен

съд в 14 - дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

Съдия: